

венъ стилистъ, на този ясенъ критически умъ, допринесълъ толкова много за прѣуспѣването на българската нова поезия. Тия редове сж въ сжщностъ слаба манифестация и малка данъ на благодарностъ отъ името на ония, въ чиято защита Иванъ Радославовъ прѣдигодини още отмѣрено, безусловно и смѣло поведе борбата.

На Панайотъ Тодоровъ — Сиракъ Скитникъ посветявамъ ЗАКЛИНАНИЕ НА ДУХА. За голѣмото значение на неговото творчество при развитието на нашата толкова безсѣдържателна живопись ще имамъ случай другъ пжть да говоря. Въ чуднитѣ рисунки къмъ тая книга бие на очи не само оригиналниятъ художественъ похватъ, но и глѣбината на концепцията. Майката на всѣки страдающъ воинъ е една печална Богородица и нейниятъ чистъ погледъ плаче не само надъ главата на умирающия синъ, но и надъ пълната разруха на родния край.

БЪЛГАРСКИ БАЛАДИ посветихъ на Людмилъ Стояновъ. Ведно съ изящния меланхолично-сѣзерцателенъ Николай Лилиевъ — голѣмий художникъ, пѣвеца съ Еоловата арфа — и наситения съ дълбоки мистични прѣживѣвания Емануилъ Димитровъ — срѣдновековния рапсоде, — той стана първомайстора на всички ония, които дойдоха слѣдъ мене. Посветени нему, тия балади сж посветени и на тѣхъ. Обърналъ погледитѣ си не само къмъ Олимпъ, а и къмъ българския Хемусъ, този голѣмъ поетъ отрази въ българската душа вѣчната загадка и притегателната прѣлестъ на античния миръ, като създаде майсторски творения, които въ много отношения могатъ да съперничатъ съ най-свършенитѣ образци на европейскитѣ литератури. Поетическата душа на Людмилъ Стояновъ е безкрайна проекция на дълбоки художествени прѣживѣвания, чийто разнообразенъ ритъмъ сѣкашъ още по-силно прецизира изваяната форма на неговитѣ стихове. Хладни нагледъ, отъ стомана и мраморъ, тия свършени стихове криятъ въ своята глѣбина жаръ и пламенно вдъхновение. Тоя фанатиченъ първожрецъ на красотата остава вѣренъ на себе си и когато, забравилъ Олимпъ, се вслушва въ хайдушката пѣсенъ на Балкана, гадае блънуванията на мрачния Пиринъ, или сѣзерцава сивевата на Тритъ морета. Последниятъ мотивъ, разработенъ съревнователно отъ насъ двама още въ 1913, намѣри своята вѣчна форма въ стихотворенията „Балканътъ“ и „Тритъ морета“, въ сборника МЕЧЪ и СЛОВО.

Въ стихотворението „Родина“ този български поетъ напомни на всички простата, но вѣчна истина: